U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **R. P.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Ambrožem, advokátem se sídlem v Praze 5, Na Zámyšli 4/26, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 2. 2006, č. j. 64 Az 190/2004 - 40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi Mgr. Ondřeji Ambrožovi, se sídlem v Praze 5, Na Zámyšli 4/26, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 29. 3. 2006 se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán“) ze dne 15. 10. 2004, č. j. OAM-2919/VL-20-12-2004, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Stěžovatel zároveň žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů a osvobození od soudních poplatků. Po ustanovení právního zástupce byla kasační stížnost doplněna podáním, které bylo soudu doručeno dne 14. 11. 2006.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta

jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje v mezích přijatelnosti v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav před vydáním rozhodnutí, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ve znění účinném v rozhodné době, a v důsledku toho nesprávně posoudil žádost o azyl. Není zde podle něj logická vazba mezi rozhodnutím a zjištěnými skutečnostmi, které vzal správní orgán za podklady pro vydání rozhodnutí. Uvádí, že z návratu na Ukrajinu má strach, protože během vojenské služby byl svědkem jistých machinací s radioaktivním materiálem ze strany některých důstojníků, kteří byli tehdy jeho nadřízenými, a má zprávy, že se po něm lidé z armády ptali v místě jeho bydliště na Ukrajině a údajně zjišťovali i jeho pobyt v České republice. Cituje z Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě: *„může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různé formy diskriminace), ale jsou spojeny s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu)…Tyto úvahy (opodstatněné obavy z pronásledování) se nemusejí zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele, pokud to, co se stalo např. jeho přátelům, příbuzným a dalším členům stejné rasové nebo společenské skupiny, může ukazovat, že se on sám může dříve nebo později stát obětí.“*

V podání ze dne 13. 11. 2006 prostřednictvím ustanoveného zástupce stěžovatel doplnil kasační stížnost o kasační důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti je opětovně namítáno výše uvedené porušení správního řádu z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu [§ 103 písm. b) s. ř. s.] a v důsledku toho pak nesprávné posouzení žádosti o azyl po právní stránce [§ 103 písm. a) s. ř. s.]. V čem stěžovatel spatřuje naplnění kasačních důvodů podle § 103 písm. d) s. ř. s., z jeho stížnosti jednoznačně nevyplývá, neboť žádné konkrétní důvody pod toto ustanovení stěžovatel nepodřadil a jeho tvrzení, že důkazy, které si správní orgán pro rozhodnutí opatřil, nebyly dle názoru stěžovatele úplné, a že mezi rozhodnutím a zjištěnými podklady není logická vazba, pod písm. d) předmětného ustanovení podřadit nelze. Nejvyšší správní soud proto dovodil, že stěžovatel de facto namítá pouze kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

V doplněném podání stěžovatel také upřesňuje, proč žádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Výkon rozhodnutí by pro něj znamenal nenahraditelnou újmu. Pokud by byl nucen opustit území České republiky, stěžovatel je přesvědčen, že by mu po návratu na Ukrajinu hrozilo vážné nebezpečí zejména z politických důvodů. O jaké nebezpečí by mělo jít, však blíže nespecifikuje.

K obecné námitce nedostatečných skutkových zjištění a porušení správního řádu bez upřesnění konkrétních pochybení správního orgánu Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že tato námitka byla již předmětem řady jeho rozhodnutí, srov. např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 – 103, www.nssoud.cz.

Zároveň Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Za této situace neměl žalovaný povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu, tedy ani zkoumat podmínky na Ukrajině, což Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS.

Relevantním důvodem pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu je pouze *„odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“*.

K neurčitému strachu z návratu stěžovatele na Ukrajinu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, o které by bylo možno opřít závěr o tom, že je z některého z výše uvedených důvodů pronásledován. Ve skutečnosti ani netvrdí, že by byl pronásledován z jakéhokoli důvodu. Tvrdí pouze, že má strach z blíže neurčených bývalých nadřízených z armády a z faktu, že tyto osoby jsou ve služebním poměru k armádě, dovozuje, že má problémy se státní mocí. Konkrétní útoky na svou osobu, ani ohrožení svého života, zdraví nebo svých oprávněných zájmů však neprokázal, ani netvrdil. Netvrdil ani nic podobného ve vztahu ke svým příbuzným nebo přátelům. V této souvislosti Nejvyšší správní soud shledává citaci stěžovatele z Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nepřípadnou. Povinnost správního orgánu zkoumat důvody pro udělení azylu je limitována tvrzeními stěžovatele, což již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, www.nssoud.cz.

Z pouhé skutečnosti, že se na něj vyptávali nějací lidé z armády, není možno automaticky dovodit potíže se státní mocí. O této skutečnosti se navíc stěžovatel dozvěděl pouze z doslechu, když už pobýval mimo území Ukrajiny, což samo o sobě ukazuje na to, že důvod jeho odchodu ze země byl jiný. Stěžovatel navíc netvrdí, že by ho někdo pronásledoval, ani že by mu někdo pronásledováním vyhrožoval. Stěžovateli není známo, proč se jej výše zmínění lidé snažili vyhledat. Nekonkrétní tvrzení, že *„se stěžovatel ocitl v nesprávnou dobu na nesprávném místě“*, proto spadá spíše do okruhu problémů se soukromými osobami, a potíže tohoto charakteru nemohou být důvodem k udělení azylu. K tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 - 75, ze dne 14. 1. 2004, č. j. 5 Azs 25/2003 – 94, ze dne 10. 3. 2004,

č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 a ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že by mu po návratu na Ukrajinu hrozilo vážné nebezpečí z politických důvodů, tato nebyla v průběhu celého správního ani soudního řízení zmíněna, a tvoří proto nepřípustné nóvum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v souladu s výše citovaným ustanovením nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud v Ostravě stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném od 1. 9. 2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právního zástupce stěžovatele Mgr. Ondřeje Ambrože do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu